

Щодо питання співпраці держави з приватним сектором

Висоцька Г.В., Молчанова О.П., Харківська національна академія міського господарства

Існуюча нестабільність української державної політики відносно діяльності в сфері регіонального розвитку держави, значно ускладнює створення умов для зміцнення позицій України у міжнародному економічному співробітництві.

Замість поступового нівелювання рівнів соціально-економічного розвитку регіонів спостерігається їхня подальша диференціація за рівнем соціально-економічного розвитку й потужністю економічного потенціалу.

Враховуючи кризові явища в економіці на фоні нестабільності державних інститутів влади головні сподівання на позитивний регіональний економічний розвиток покладається на так званий публічний приватний сектор.

Під публічним приватним сектором розуміють – недержавні бізнес структури. Публічно-приватне партнерство (ППП) – форма юридичного контракту між державним сектором і приватним сектором, який передбачає нові інвестиції приватного підрядника (гроші, технологія, досвід час, репутація, і т.п.) і який переводить ключові ризики в приватний сектор (проект, будівництво, експлуатація, і т.п.), при якому платежі здійснюються в обмін на виконану роботу, з метою надання послуги, яка традиційно забезпечується державним сектором.

В сучасних умовах жорсткого дефіциту коштів в першу чергу страждають ті галузі регіональної та місцевої економіки які не мають реального доступу до кредитів (брак інвестиційних коштів) впреш за все це стосується підприємств житлово-комунального господарства (тепло-, водо-, газопостачання і т.д.). Більшість з цих мереж потребують масштабних науково-технічних змін. З'являються нові технології виготовлення обладнання, але брак коштів і відсутність дієвих механізмів інвестування масштабних науково-технічних змін призводить до втрачання можливостей розвивати належним чином інноваційні дослідження. Центральні органи виконавчої влади, місцеві органи влади та самоврядування не мають достатніх коштів для інноваційної трансформації відповідних галузей, а недержавні комерційні структури не зацікавлені у здійсненні довгострокових проектів.

Враховуючи сучасні умови жорсткого дефіциту коштів альтернативою бюджетному фінансуванню є розподіл фінансового тягаря між державними органами виконавчої влади на місцях і приватним секто-

ром на паритетних засадах. Подібне партнерство на Україні називається державне-приватне партнерство (ДПП) перші спроби відносяться до 1998 року. В практиці вже існують як вдалі, так і невдалі проекти згаданого партнерства, але більш поширеним видом приватного партнерства є концесійні угоди.

Дослідження вже існуючого досвіду окреслили основні перешкоди для поширення практики державно-приватного партнерства. Серед них є такі:

- недостатнє нормативне й інституційне забезпечення;
- брак політичної волі;
- нестача прозорих, простих процедур проведення конкурсу для проектів ДПП;
- незавершеність процесу оформлення власності на землю та розмежування;
- нестабільне законодавство щодо залучення прямих іноземних інвестицій;
- брак достатньої інформації про подібного роду партнерства серед міських та регіональних бізнес структур.

Отже, пріоритетним завданням для представників державних та місцевих виконавчих органів є активна співпраця з представниками приватного сектору, результатом якої повинна стати розробка та поступове впровадження на регіональному та місцевому рівнях інвестиційно-інноваційної моделі розвитку.